



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 803

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 noiembrie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
550.	— Lege privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local.....	2-5	1.128. — Hotărâre privind transferul, cu titlu gratuit, al pachetului majoritar de acțiuni la Societatea Comercială „Secom” — S.A. Drobeta-Turnu Severin din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a municipiului Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți	14
799.	— Decret pentru promulgarea Legii privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local.....	6	1.129. — Hotărâre privind transferul, cu titlu gratuit, al pachetului majoritar de acțiuni la Societatea Comercială de Gospodărie Comunală și Locativă — S.A. Orșova din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a municipiului Orșova, județul Mehedinți.....	14-15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
Decizia nr. 210 din 10 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9 alin. (1) și (2), art. 10, 11, 12, art. 13 alin. (1), art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, art. 5 ³ alin. (1), art. 19 ²⁰ alin. (1), art. 19 ²² alin. (3) și ale art. 19 ²³ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare	6-13	469. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare ce prevede controale de identitate și fizice cu o frecvență mai scăzută privind admiterea temporară a unor ecvidee din Suedia, Norvegia și Finlanda.....	15-16	
		490. — Ordin al ministrului industriei și resurselor privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la ascensoare.....	16	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta lege stabilește cadrul juridic pentru vânzarea spațiilor comerciale și a celor de prestări de servicii, proprietate privată a statului, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, denumite în continuare *spații comerciale sau de prestări de servicii*.

(2) Vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii se realizează prin negociere directă sau, după caz, prin licitație publică cu strigare, în condițiile prezentei legi.

Art. 2. — (1) Dispozițiile prezentei legi sunt aplicabile și spațiilor comerciale sau de prestări de servicii situate în imobilele reglementate de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, în următoarele cazuri:

a) când fostul proprietar a primit despăgubiri potrivit acordurilor internaționale încheiate de România, în condițiile prevăzute la art. 5 din Legea nr. 10/2001;

b) când persoana îndreptățită a pierdut dreptul de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent, în condițiile prevăzute la art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001;

c) când persoana îndreptățită a optat pentru măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile legii;

d) când imobilele nu se restituie persoanelor îndreptățite și rămân în administrarea deținătorilor actuali, potrivit art. 43 alin. (1) din Legea nr. 10/2001.

(2) Dispozițiile prezentei legi sunt aplicabile și spațiilor comerciale sau de prestări de servicii situate în imobilele aflate în zona de protecție a unui monument istoric. Vânzarea acestor spații se poate face numai cu avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor.

Art. 3. — (1) Dispozițiile prezentei legi nu sunt aplicabile spațiilor comerciale sau de prestări de servicii reglementate de Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Până la adoptarea legii speciale privind regimul juridic al imobilelor care au aparținut cultelor religioase sau comunităților minorităților naționale, preluate de stat sau de alte persoane juridice, este interzisă înstrăinarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii situate în imobilele în cauză ori schimbarea destinației acestora.

Art. 4. — În înțelesul prezentei legi, noțiunile de mai jos se definesc astfel:

a) *vânzător* — consiliul județean, consiliul local al comunei, orașului, municipiului, sectorului municipiului București sau regia autonomă de interes local care are în administrare, respectiv în patrimoniu, spații comerciale sau de prestări de servicii. Vânzătorul încheie contracte de vânzare-cumpărare în numele statului sau în nume propriu, după caz, în condițiile prezentei legi;

b) *cumpărător* — orice persoană fizică sau juridică, română ori străină, care are calitatea de comerciant sau prestator de servicii, potrivit legii. Cumpărător nu poate fi o persoană juridică română de drept public sau o societate comercială la care statul român ori o unitate administrativ-teritorială este acționar majoritar;

c) *spațiu comercial* — spațiul destinat actelor și faptelor de comerț, astfel cum sunt definite la art. 3 din Codul comercial;

d) *spațiu pentru prestări de servicii* — spațiul destinat prestării unor servicii către persoanele fizice sau juridice.

CAPITOLUL II

Reguli comune privind vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii

Art. 5. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi consiliile județene și consiliile locale vor aproba, prin hotărârea a două treimi din numărul consilierilor, lista spațiilor comerciale sau de prestări de servicii, proprietate privată a statului, care se află în administrarea lor, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local de sub autoritatea acestora, care urmează să fie vândute potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(2) În cazul spațiilor comerciale sau de prestări de servicii aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, hotărârea prevăzută la alin. (1) se adoptă pe baza propunerii consiliului de administrație al regiei autonome respective.

(3) Prefecții vor veghea ca hotărârea prevăzută la alin. (1) să cuprindă toate spațiile comerciale sau de prestări de servicii care cad sub incidența prezentei legi. În acest scop hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene vor fi comunicate prefectilor în termen de cel mult 3 zile de la adoptare și vor fi afișate la sediul primăriei, respectiv al consiliului județean. Prefectul va cere completarea sau modificarea listei, dacă este cazul, iar în situația în care se refuză solicitarea prefectului, acesta se va putea adresa instanței de contencios administrativ. Sesizarea și judecata se fac în procedură de urgență. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.

(4) În cazul municipiului București lista spațiilor supuse vânzării se aprobă de către Consiliul General al

Municipiului București, pe sectoare. Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

Art. 6. — (1) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, în fiecare comună, oraș, municipiu, sector al municipiului București sau județ, în care există spații care cad sub incidența prezentei legi, se constituie o comisie pentru vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii, denumită în continuare *comisie*. Comisia se constituie prin dispoziție a primarului, respectiv a președintelui consiliului județean, și va fi formată din 5 membri titulari și 2—3 membri supleanți, după cum urmează:

a) 3 reprezentanți ai consiliului local sau, după caz, ai consiliului județean în a cărui administrare se află spațiul comercial sau de prestări de servicii ori sub a cărui autoritate se află regia autonomă deținătoare a spațiului; desemnarea reprezentanților consiliului se face prin vot deschis cu votul a două treimi din numărul consilierilor;

b) un reprezentant al regiei autonome, respectiv al regiei autonome nominalizate de primar sau de președintele consiliului județean; stabilirea reprezentantului se face de către consiliul de administrație al regiei autonome;

c) un reprezentant al direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, desemnat de directorul general.

(2) Pentru îndrumarea și supravegherea comisiilor organizate prin dispoziție a primarilor de sectoare se constituie, prin dispoziție a primarului general, o comisie a municipiului București, în componența prevăzută la alin. (1).

(3) Dacă persoanele care urmează să facă parte din comisie nu sunt nominalizate în termenul fixat de primar, acesta va stabili din oficiu componența comisiei.

(4) Membrii comisiei își desemnează un președinte. Secretariatul comisiei este asigurat prin grija secretarului unității administrativ-teritoriale, respectiv al sectorului municipiului București.

(5) Membrii comisiei nu pot fi acționari, asociați, administratori sau cenzori la persoana juridică, respectiv nu pot fi soț/soție, rude sau afini până la gradul al 4-lea inclusiv ai persoanei fizice care a solicitat cumpărarea spațiului comercial sau de prestări de servicii. În caz de incompatibilitate, în termen de 5 zile comisia se completează cu alți membri din rândul supleanților.

(6) Pentru activitatea depusă în cadrul comisiei membrii acesteia au dreptul la o indemnizație al cărei quantum și condiții de acordare se stabilesc prin hotărâre a consiliului local sau județean, cu avizul direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, și se achită din fondurile realizate din vânzarea spațiilor comerciale.

(7) Încălcarea dispozițiilor legale privind constituirea comisiilor poate fi contestată în termen de 5 zile de la constituirea acestora, de către persoanele interesate, la secția de contencios administrativ a tribunalului. Instanța soluționează cererea în camera de consiliu, în termen de 48 de ore de la sesizare. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

Art. 7. — (1) Comisia are următoarele atribuții:

a) ține evidența spațiilor care cad sub incidența prezentei legi;

b) stabilește prețul minim de vânzare, pe baza unui raport de evaluare;

c) selectează evaluatorul spațiilor supuse vânzării prin licitație publică;

d) în cazul vânzării prin negociere directă, negociază prețul de vânzare cu solicitantul;

e) organizează licitația publică cu strigare, dacă este cazul;

f) aprobă vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii cu plata în rate.

(2) Hotărârile comisiei se iau cu majoritatea voturilor membrilor acesteia.

Art. 8. — (1) În vederea vânzării spațiului comercial sau de prestări de servicii, comisia stabilește un preț minim de vânzare, pe baza unui raport de evaluare elaborat de persoane fizice sau juridice autorizate, potrivit legii. Evaluatorul va fi selectat de comisie prin licitație publică organizată în termen de 10 zile de la constituirea comisiei.

(2) Prețul minim de vânzare, stabilit potrivit alin. (1), va fi avut în vedere ca bază de negociere, în cazul vânzării prin negociere directă, respectiv va fi cuprins în oferta de vânzare prin licitație publică cu strigare.

(3) Raportul de evaluare și stabilirea prețului de vânzare pot fi contestate de persoanele interesate, în termen de 5 zile de la depunerea raportului, la secția de contencios administrativ a tribunalului. Judecata se face de urgență, cu citarea contestatorului, a comisiei și a evaluatorului. Comisia este reprezentată de președintele acesteia. Participarea procurorului este obligatorie. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

Art. 9. — (1) La finalizarea procedurii de vânzare a fiecărui spațiu comercial sau de prestări de servicii, potrivit prezentei legi, comisia încheie un proces-verbal cuprinzând datele cu privire la desfășurarea procedurii de vânzare și prețul obținut pentru spațiul vândut.

(2) Procesul-verbal se depune la sediul vânzătorului, prin grija secretarului unității administrativ-teritoriale.

(3) Refuzul de a încheia procesul-verbal sau încheierea nelegală și netemeinică a acestuia poate fi contestată la secția de contencios administrativ a tribunalului, de către partea interesată, în condițiile art. 8 alin. (3), care se aplică în mod corespunzător.

Art. 10. — (1) Contractul de vânzare-cumpărare a spațiului comercial sau de prestări de servicii se încheie în termen de 15 zile de la data finalizării procedurii de vânzare, potrivit prezentei legi, și se semnează, din partea vânzătorului, de președintele consiliului județean sau de vicepreședintele desemnat în acest scop, de primar ori, după caz, de președintele consiliului de administrație al regiei autonome.

(2) Refuzul vânzătorului de a încheia contractul de vânzare-cumpărare poate fi atacat în justiție în condițiile art. 8 alin. (3).

Art. 11. — (1) Prețul de vânzare al spațiilor comerciale sau de prestări de servicii se poate achita în rate de către cumpărătorii comercianți sau de către prestatorii de servicii, autorizați în baza Decretului-lege nr. 54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, cu modificările ulterioare — persoane fizice și asociații familiale —, sau de societățile comerciale constituite în temeiul Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare, care se încadrează în categoria întreprinderilor mici și mijlocii, în condițiile legii.

(2) În celelalte cazuri încheierea contractului de vânzare-cumpărare și achitarea integrală a prețului se vor face în termen de cel mult 30 de zile de la încheierea negocierilor și convenirea prețului.

(3) În cazul în care un cumpărător, persoană fizică sau juridică, se află în situația de a cumpăra, în condițiile prezentei legi, două sau mai multe spații comerciale sau de prestări de servicii situate în aceeași comună, oraș sau municipiu ori în unități administrativ-teritoriale diferite,

comisia poate aproba vânzarea în rate doar pentru unul dintre spații, la alegerea cumpărătorului.

(4) În acest scop cumpărătorul va semna o declarație pe propria răspundere, din care să rezulte că nu a beneficiat de plata în rate pentru cumpărarea unui alt spațiu comercial sau de prestări de servicii.

(5) Prevederile alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător și în municipiul București.

(6) Dispozițiile alin. (3), (4) și (5) nu se aplică spațiilor de producție și de prestări de servicii.

Art. 12. — (1) Vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii cu plata în rate se face către cumpărătorii prevăzuți la art. 11 alin. (1) în următoarele condiții:

a) avans de 25% din prețul de vânzare;

b) rate lunare eşalonate pe un termen de până la 3 ani, fără acordarea unor termene de grație;

c) perceperea unei dobânzi anuale de 10%.

(2) Comisia va solicita cumpărătorului constituirea de garanții pentru asigurarea plății ratelor, cum ar fi:

a) scrisoare de garanție emisă de o bancă comercială română sau de o bancă comercială străină cu care o bancă română are relații de corespondent;

b) constituirea unei ipoteci pe spațiul care face obiectul vânzării;

c) garanția personală a unui fidejuser, persoană fizică sau juridică de cetățenie, respectiv de naționalitate română, în condițiile Codului comercial, constând într-o obligație unilaterală și necondiționată de plată a ratei, dacă aceasta nu a fost achitată la termen, parțial ori integral, de către debitor.

(3) Vânzătorul va comunica cumpărătorului, cu 15 zile înainte de scadența fiecărei rate, cuantumul sumei datorate cu titlu de dobândă.

(4) În cazul în care cumpărătorul nu plătește la scadență două rate succesive, respectiv în cazul nerespectării prevederilor art. 11 alin. (3), după caz, contractul de vânzare-cumpărare se consideră rezolvit de drept, fără a mai fi necesară punerea în întârziere și fără altă formalitate.

Art. 13. — (1) Terenul aferent spațiului comercial sau de prestări de servicii se vinde o dată cu acesta, dacă este clarificată situația sa juridică și dacă sunt îndeplinite condițiile legale. Prețul de vânzare al terenului aferent se determină pornind de la valoarea de circulație a terenului, determinată pe baza următoarelor criterii:

a) situarea terenului în localitate;

b) categoria localității și zona în cadrul localității, stabilite potrivit prevederilor Legii nr. 69/1993 privind instituirea taxei pentru folosirea terenurilor proprietate de stat în alte scopuri decât pentru agricultură sau silvicultură, cu modificările ulterioare.

(2) Terenul a cărui situație juridică se clarifică după data vânzării spațiului comercial sau de prestări de servicii, cu excepția celor care sunt proprietate publică a statului sau a unității administrativ-teritoriale, va fi vândut cumpărătorului spațiului, la cererea acestuia, prin negociere directă, avându-se în vedere valoarea de circulație a terenului, stabilită potrivit alin. (1).

(3) Terenul proprietate publică, aferent spațiului care se vinde, se atribuie direct cumpărătorului printr-un contract de concesiune. Prin derogare de la prevederile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor, concesiunea se face prin negociere directă între concedent și concesionar, fără întocmirea unui studiu de oportunitate sau caiet de sarcini și fără nici o formă de publicitate.

(4) Dreptul de proprietate asupra terenurilor poate fi dobândit numai de persoane fizice și juridice române. Cumpărătorul spațiului comercial sau de prestări de servicii, persoană fizică ori juridică străină, are dreptul de a i se concesiona terenul aferent în condițiile prevăzute la alin. (3).

Art. 14. — Cheltuielile ocazionate de organizarea și desfășurarea procedurilor de vânzare a spațiului comercial sau de prestări de servicii, inclusiv publicitatea și întocmirea raportului de evaluare, sunt suportate de vânzător din bugetul propriu și, în cazul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, cheltuielile se deduc din încasările obținute.

Art. 15. — Sumele obținute din vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii în condițiile prezentei legi se fac venit la bugetul de stat în cotă de 15%, diferența fiind virată la bugetele locale respective, într-un cont special, și va fi utilizată pentru realizarea unor proiecte de interes public, aprobate de consiliile județene sau de consiliile locale vânzătoare.

CAPITOLUL III

Vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii prin negociere directă

Art. 16. — Vânzarea spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție către comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face la solicitarea acestora, prin metoda negocierii directe. Nu beneficiază de aceste prevederi persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restante la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul (subînchirieri nepermise, divizare în scopul unor asocieri nepermise), precum și persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.

Art. 17. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele prevăzute la art. 16 vor depune o solicitare scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului.

(2) După expirarea termenului prevăzut la alin. (1) spațiile comerciale pentru care nu s-a depus solicitarea de cumpărare se vor vinde prin licitație publică cu strigare, în condițiile prezentei legi.

Art. 18. — (1) Comisia comunică solicitantului decizia sa de admitere sau de respingere a cererii, în termen de 30 de zile de la data primirii cererii.

(2) Dacă solicitantul se încadrează în condițiile prevăzute la art. 4 lit. b) și la art. 16, se trece la negocierea directă a vânzării spațiului.

Art. 19. — (1) Prețul de vânzare al spațiului comercial sau de prestări de servicii se stabilește prin negociere directă între cumpărător și comisie, pornindu-se de la prețul minim de vânzare al spațiului, determinat potrivit art. 8.

(2) Pentru stabilirea prețului minim de vânzare al spațiilor raportul de evaluare va evidenția valoarea investițiilor efectuate de către solicitant.

(3) Deducerea valorii investițiilor efectuate, indiferent de natura acestora, se face numai dacă acestea îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) au fost efectuate cu acordul proprietarului sau al titularului dreptului de administrare a spațiului;

b) au fost executate pe baza unei autorizații de construire, în condițiile legii.

(4) Valoarea investițiilor deduse în condițiile alin. (3) nu poate depăși jumătate din valoarea stabilită prin raportul de evaluare.

(5) Dispozițiile art. 8, 9 și 10 privind contestația în justiție se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL IV

Vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii prin licitație publică cu strigare

Art. 20. — Vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii, cu excepția celor care se vând prin negociere directă în condițiile prezentei legi, se realizează prin licitație publică cu strigare, cu adjudecare la cel mai mare preț obținut.

Art. 21. — (1) Comisia va face public anunțul de vânzare a spațiilor prevăzute în lista aprobată potrivit art. 5, în termen de 15 zile de la aprobarea listei.

(2) Anunțul de vânzare va cuprinde:

- a) denumirea și sediul vânzătorului, precum și individualizarea spațiului supus vânzării;
- b) locul, data și ora începerii licitației;
- c) numele, prenumele și numărul de telefon ale persoanei desemnate să dea relații suplimentare;
- d) documentele necesare pentru participarea la licitație;
- e) garanția de participare la licitație, constituită potrivit legii; garanția de participare la licitație nu poate fi mai mică decât suma cheltuielilor ocazionate de organizarea și desfășurarea procedurilor de vânzare a spațiului comercial sau de prestări de servicii, inclusiv publicitatea și întocmirea raportului de evaluare;

f) taxa de participare la licitație.

(3) Sunt considerate documente necesare pentru participarea la licitație:

a) pentru societăți comerciale:

1. copie de pe certificatul de înmatriculare eliberat de oficiul registrului comerțului, de pe actul constitutiv, inclusiv de pe toate actele adiționale relevante și de pe certificatul de înregistrare fiscală;

2. scrisoare de bonitate financiară, eliberată de o bancă comercială română;

3. dovada privind achitarea obligațiilor fiscale, prin prezentarea unui certificat de atestare fiscală, eliberat de organul fiscal competent;

4. declarație pe propria răspundere a reprezentantului legal al societății comerciale, din care să rezulte că aceasta nu se află în reorganizare judiciară sau faliment;

b) pentru comercianți sau prestatori de servicii, persoane fizice sau asociații familiale: copie de pe actul de identitate și de pe autorizația de funcționare eliberată de autoritatea competentă sau de pe actul legal de constituire, după caz, precum și de pe certificatul de atestare fiscală eliberat de organul fiscal competent.

(4) Anunțul de vânzare se publică în unul sau mai multe cotidiane locale și naționale de largă circulație și se afișează la sediul vânzătorului, cu cel mult 30 de zile, dar nu mai puțin de 15 zile, înainte de data ținerii licitației.

Art. 22. — (1) Licitația are loc la data stabilită în anunțul de vânzare și este valabilă dacă s-au prezentat cel puțin 3 ofertanți.

(2) Licitația se desfășoară după regula licitației competitive sau olandeze, respectiv la un preț în urcare sau în

cădere, în funcție de raportul dintre cerere și ofertă, cu pasul de licitare stabilit valoric, de 5% din prețul de pornire.

(3) În cazul în care nu se oferă prețul minim de vânzare, licitația va fi reluată după publicarea unui nou anunț de vânzare, în termen de 5 zile de la desfășurarea primei licitații, dar nu mai puțin de 7 zile înainte de data ținerii celei de-a doua licitații.

(4) A doua licitație este valabilă dacă s-au prezentat cel puțin 2 ofertanți.

(5) În cazul în care la a doua licitație nu se înregistrează o ofertă de cel puțin 50% din prețul minim de vânzare, comisia de licitație poate solicita participanților formularea de oferte de cumpărare cu plata prețului în rate.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 23. — Procedurile de vânzare a spațiilor comerciale sau de prestări de servicii, aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a prezentei legi, vor continua, cu recunoașterea valabilității actelor și a etapelor consumate până la această dată, potrivit dispozițiilor legale anterioare.

Art. 24. — (1) În cazul spațiilor comerciale sau de prestări de servicii trecute în proprietatea statului în condițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, procedurile de vânzare sunt suspendate de drept până la data încheierii procedurilor de restituire, prevăzute de Legea nr. 10/2001, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția dreptului de a depune o solicitare în condițiile prevăzute la art. 17 alin. (1).

(2) Contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1) sunt nule.

Art. 25. — Președinții consiliilor județene și primarii vor comunica lunar Ministerului Administrației Publice, prin intermediul prefectului, stadiul procesului de vânzare a spațiilor comerciale sau de prestări de servicii, proprietate privată a statului, aflate în administrarea lor, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local.

Art. 26. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea disciplinară, administrativă, civilă sau penală.

Art. 27. — Alte litigii decât cele prevăzute la art. 8, 9 și 10, cu privire la desfășurarea procedurilor de vânzare a spațiilor comerciale sau de prestări de servicii, proprietate privată a statului, aflate în administrarea consiliilor județene, a consiliilor locale sau a regiilor autonome de sub autoritatea acestora, sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, nefiind obligatorie procedura prealabilă.

Art. 28. — Spațiile comerciale sau de prestări de servicii cumpărate în condițiile prezentei legi nu pot fi înstrăinate prin acte între vii și nu pot fi folosite decât pentru activități de producție, de comerț și de prestări de servicii, timp de 3 ani de la data dobândirii.

Art. 29. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi orice dispoziții contrare se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 145 și 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 145 și 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și (3) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 799.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 210

din 10 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9 alin. (1) și (2), art. 10, 11, 12, art. 13 alin. (1), art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, art. 5³ alin. (1), art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001, precum și ale art. 1, art. 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, excepție ridicată de Iuliu Regnard Popescu și Constantin Lache în Dosarul nr. 1.714/2001 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 iulie 2002 și au fost consemnate în încheierea de la aceeași dată, când Curtea a amânat pronunțarea, în vederea depunerii de concluzii scrise, pentru data de 10 iulie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 1.714/2001, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, ale art. 9, 10, 11, 12, art. 13 alin. (1), art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001, precum și ale art. 1, art. 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Legea nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, excepție ridicată de Iuliu Regnard Popescu și Constantin Lache.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin următoarele:

I. Prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 contravin dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție și prin-

ciului constituțional al egalității în drepturi. Se susține că este normal ca persoanele care se adresează instanțelor judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de actul de justiție. Accesul la justiție însă trebuie realizat cu respectarea dispozițiilor constituționale enunțate. Prin contractul de fidejusiune Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. s-a angajat să răscumpere unitățile de fond deținute la Fondul Național de Investiții în cazul incapacității de plată a societății de administrare Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A. Având în vedere că statul este unicul acționar al Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., autorii excepției consideră creanța asupra acesteia ca fiind o creanță asupra statului, ce intră sub incidența art. 41 alin. (1) din Constituție. Ținând cont de prevederile art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997, conform cărora sunt scutite de taxa de timbru cererile introduse de proprietari sau de succesorii lor pentru restituirea imobilelor preluate de stat, se susține că aceeași scutire trebuie să se aplice și în privința cererilor privind restituirea bunurilor mobile (drepturile de creanță ale investitorilor), îndreptate împotriva statului.

II. 1. Dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 sunt considerate ca fiind contrare dispozițiilor art. 78 din Constituție. Astfel legea, care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, acordă Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții un termen de 10 zile de funcționare în scopul încheierii unui contract pentru audit complet al activității fondului, iar prin art. 13 alin. (2) din lege se interzice membrilor aceluiași consiliu de încredere, începând de la data intrării în vigoare a legii, exercițiul dreptului de a mai desfășura activități specifice piețelor reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare. Se consideră că sunt încălcate prevederile art. 78 din Constituție prin existența contradicției între dispozițiile aceleiași legi, precum și prin faptul că încheierea unui contract pentru efectuarea unui audit complet al Fondului Național de Investiții presupune cheltuieli ce nu pot fi efectuate decât după finalizarea procedurilor de transformare a Fondului, atunci când reprezentanții acestuia pot solicita ridicarea sechestrului asigurător, conform art. 12 din Legea nr. 333/2001.

Prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001 încălcă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât acordă posibilitatea Adunării generale a Fondului Național de Investiții de a decide transformarea acestuia în fond închis de investiții. Prin aceasta sunt încălcate drepturile investitorilor, drepturi constituite legal sub imperiul Ordonanței Guvernului nr. 24/1993. De asemenea, prin această dispoziție legală se intervine în regimul de proprietate constituit anterior, în temeiul ordonanței menționate, și s-ar recunoaște Legii nr. 333/2001 „un efect constitutiv de drept de anulare a obligațiilor certificate”, ceea ce presupune recunoașterea unui efect retroactiv al legii.

II. 2. Prevederile art. 10 din Legea nr. 333/2001 contravin dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Constituție, deoarece se încălcă dreptul la asociere. Având în vedere că Fondul Național de Investiții funcționează în temeiul Codului civil, ca societate civilă și, deci, autonomă, organele sale legal constituite nu pot fi subordonate nici chiar față de instituții ale statului. Se solicită să se examineze dacă textul criticat este contrar dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 15 alin. (1) din Constituție.

II. 3. Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 333/2001 contravin prevederilor art. 15 alin. (2) și ale art. 37 alin. (1) din Constituție, întrucât dreptul de a decide cu privire la soarta Fondului Național de Investiții nu aparține decât investitorilor, respectiv persoanelor care l-au înființat, amestecul altor persoane sau instituții fiind neconstituțional. Se solicită să se examineze dacă dispozițiile criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 51 și 78 din Constituție.

II. 4. Dispozițiile art. 12 din Legea nr. 333/2001 contravin prevederilor art. 21 din Constituție. Prin condiționarea intro-

ducerii cererii de ridicare a sechestrului de finalizarea procedurii de transformare a Fondului Național de Investiții se aduce o restrângere neconstituțională a accesului la justiție. Fără nici o motivare se mai susține că sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 49 alin. (1), art. 51 și art. 150 alin. (1).

II. 5. Neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 se bazează, în general, pe aceleași motive prezentate la pct. II.2. În plus este invocată și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2) și ale art. 150 alin. (1). Datorită faptului că prin reglementările legale criticate se prevede posibilitatea transformării Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, posibilitate pe care actele normative care reglementează constituirea Fondului Național de Investiții nu o reglementează, se consideră că aceste dispoziții au caracter retroactiv. Art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 conferă Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare atribuția de a emite un regulament pentru transformarea Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, în condițiile legii. Or, ținând seama de faptul că nu există o lege care să reglementeze această materie, se apreciază că sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (2) din Constituție, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare situându-se în acest fel deasupra legii. Se solicită să se examineze dacă textul criticat încălcă dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 51 și ale art. 150 alin. (1) din Constituție.

II. 6. Dispozițiile art. 14 sunt considerate ca fiind neconstituționale, întrucât, prin reglementarea subrogării Agenției de Valorificare a Activelor Bancare în toate drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate cu Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A. sau cu Fondul Național de Investiții, se ajunge la consecințe contrare Constituției. Astfel Agenția de Valorificare a Activelor Bancare are o capacitate juridică precis delimitată prin lege, iar art. 5³ din Legea nr. 409/2001 stabilește că sumele obținute de acesta din urmă din exercitarea atribuțiilor sale servesc la acoperirea cheltuielilor proprii de funcționare și operare și a cheltuielilor de administrare și de valorificare a activelor bancare preluate, diferența urmând a fi virată la trezoreria statului. Întrucât nici o prevedere legală nu stabilește obligația Agenției de Valorificare a Activelor Bancare de a executa obligația de răscumpărare a titlurilor de participare la Fondul Național de Investiții, autorii excepției consideră că aceasta presupune un efect retroactiv al dispozițiilor art. 14 alin. (1), ceea ce contravine art. 15 alin. (2) din Constituție. De asemenea, dispozițiile criticate aduc atingere și drepturilor de creanță ale investitorilor, fapt ce contravine prevederilor constituționale referitoare la accesul la justiție, cât și celor referitoare la proprietate și restrângerea exercițiului unor drepturi, consacrate de art. 41 alin. (1), art. 135 alin. (1) și (6) și, respectiv, art. 49. Autorii excepției mai susțin că statul, fiind unicul acționar al C.E.C. — S.A., își anulează propria datorie, situându-se în acest fel „mai presus de lege”, ceea ce face ca aceste dispoziții legale să încălce prevederile art. 16 alin. (2) și al art. 51 din Constituție. În susținerea excepției sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 20, 48 și al art. 150 alin. (1), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la această convenție.

II. 7. Dispozițiile art. 15 din Legea nr. 333/2001 sunt contrare prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate cuprinse în art. 41 alin. (1), (2) și (7) și art. 135 alin. (1) și (6). Autorii excepției susțin că Fondul Național de Investiții ar trebui să aibă atribuția de a plăti cererile de răscumpărare a titlurilor de participare, iar nu de a le conserva. Prin această dispoziție legală s-ar consimți la transferarea proprietății particulare a bunului în folosința statului, ceea ce este contrar prevederilor constituționale.

II. 8. Dispozițiile art. 17 din Legea nr. 333/2001 au efect retroactiv, fiind astfel contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

III. 1. și 2. Prevederile art. 1 și ale art. 5³ alin. (1) din Legea nr. 409/2001 încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (2) și art. 41 alin. (1) din Constituție. Se susține că potrivit capacității sale de folosință, astfel cum este reglementată de prevederile legale criticate, Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare nu are atribuția să achite drepturile de creanță ale investitorilor, ceea ce aduce atingere prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate. În susținerea excepției se invocă, fără nici o motivare, și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la această convenție, precum și dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 20, art. 41 alin. (2), art. 51, art. 135 alin. (1) și (6) și art. 150 din Constituție.

III. 3. și 4. Prevederile art. 19²⁰ alin. (1) și ale art. 19²² alin. (3) din Legea nr. 409/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și art. 15 alin. (2). Prin impunerea cerinței ca judecătorul să nu primească o cerere de chemare în judecată decât cu dovada că a fost deja comunicată la Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare, se consideră că se îngrădește accesul la justiție sau că legea are un efect retroactiv. De asemenea, faptul că în recurs nu se pot invoca alte apărări, cu excepția celor de ordine publică, reprezintă, în opinia autorilor excepției, fie recunoașterea unui efect retroactiv al legii, fie îngrădirea mijloacelor de apărare și de exercitare a drepturilor, contrare art. 21 din Constituție.

III. 5. Prin dispozițiile art. 19²³ alin. (1) și (2) din Legea nr. 409/2001 autorii excepției consideră că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 21 și art. 49 alin. (1). Se susține că nu se poate reglementa un nou termen de prescripție aplicabil cererilor pentru executarea unor hotărâri rămase irevocabile sub imperiul legii anterioare, fără să se încalce principiul constituțional al neretroactivității legii sau prevederile privind liberul acces la justiție.

Pe lângă motivele de neconstituționalitate expuse mai sus, autorii excepției și-au motivat cererea și prin raportare la unele dispoziții legale.

În timpul ședinței de judecată autorii excepției au solicitat extinderea controlului de constituționalitate asupra altor texte de lege decât cele criticate în fața instanței de judecată.

Instanța de judecată apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că prevederile legale criticate, cuprinse în Legea nr. 146/1997, nu contravin prevederilor art. 21 alin. (1) din Constituție, deoarece accesul liber la justiție nu presupune gratuitatea acestuia. Astfel, în această materie, regula este că acțiunile în justiție sunt supuse taxei de timbru, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Se invocă în susținerea argumentelor prezentate deciziile Curții Constituționale nr. 178/1999 și nr. 198/1999.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate ce vizează dispozițiile Legii nr. 333/2001, se apreciază că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției, după cum urmează:

— Dispozițiile art. 9 alin. (1) nu sunt retroactive, și deci nu încalcă prevederile art. 78 din Constituție, „atât timp cât legiuitorul [...] a reglementat un termen special de 10 zile de la intrarea în vigoare a legii, în care Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții să-și îndeplinească competențele legale”, iar obligația instituită de dispoziția

legală criticată, fiind instituită pentru viitor, este conformă art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

— Prevederile art. 10 sunt în concordanță cu dispozițiile art. 37 alin. (1) din Constituție, fiind eronată interpretarea autorilor excepției, în sensul că Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare se subrogă în drepturile și competențele Adunării generale a investitorilor Fondului Național de Investiții, deoarece prevederile acestui articol „se aplică numai în cazul nerespectării dispoziției imperative înscrise în art. 9 alin. (1) teza întâi, care vizează Consiliul de încredere al Fondului”.

— Critica ce privește prevederile art. 11 nu are incidență cu obiectul excepției de neconstituționalitate.

— Dispozițiile art. 12 conferă posibilitatea Fondului Național de Investiții să solicite instanței competente să ridice sechestrul asupra activelor fondului, măsură care poate fi luată după finalizarea procedurilor de transformare a fondului, potrivit deciziei adunării generale a acestuia.

— Prevederile art. 13 alin. (1) și ale art. 14 sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 1 alin. (3), ale art. 16 alin. (2), ale art. 51, ale art. 150 alin. (1) din Constituție și ele trebuie interpretate sistematic.

— Dispozițiile art. 17 sunt conforme cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât ele instituie obligații pentru viitor.

Cu privire la pretensele neconcordanțe dintre dispozițiile legale criticate, se arată că, potrivit prevederilor cuprinse în legea sa de organizare și funcționare, Curtea Constituțională se pronunță numai cu privire la corelarea legilor sau ordonanțelor cu dispozițiile și principiile Constituției, iar nu și cu privire la eventuala necorelare dintre actele normative.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), partea introductivă, din Legea nr. 146/1997, se arată că aceasta este nefondată, deoarece regula în această materie este că acțiunile în justiție sunt supuse taxei de timbru, excepțiile putând fi stabilite numai de legiuitor.

Guvernul, în punctul său de vedere, susține că excepția de neconstituționalitate este nefondată, pentru următoarele considerente:

— Prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece „măsura luată de legiuitor de a stabili un regim de scutire de la plata taxelor judiciare de timbru în beneficiul instituțiilor publice are o motivație de natură economică, bazată, de principiu, pe faptul că instituțiile în cauză, fiind integral finanțate din bani publici, ar însemna, ca prin obligarea lor la plata taxelor judiciare de timbru, să restituie o parte din sumele atribuite, ceea ce ar crea un circuit bănesc inutil și care nu ar însemna, practic, o sursă reală de venit pentru bugetul statului”.

— Dispozițiile criticate din Legea nr. 409/2001 nu sunt contrare Constituției, deoarece, prin măsurile ce le conțin, ele vin „în întâmpinarea interesului public, asigurându-se într-un cadru instituțional special (AVAB) proceduri accelerate de recuperare a creanțelor pe care statul le are în raport cu terțe persoane, rezultate din sprijinul financiar, prin intermediul instituției datoriei publice”. Dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 16, 21, art. 41 alin. (1) și art. 49 alin. (1) din Constituție. Mai mult, opțiunea legislativă conținută de aceste prevederi este în consonanță cu dispozițiile art. 29 alin. (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

— Prevederile criticate din Legea nr. 333/2001, de asemenea, se apreciază că sunt nefondate, în primul rând, pentru că dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 51, art. 134 alin. (1) și (2) lit. f), precum și cele ale art. 150 alin. (1) din Constituție nu au incidență relevantă în cauză, iar în al doilea rând pentru că nu contravin dispozițiilor art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 20, 21, art. 37 alin. (1) și art. 49 din Constituție. Criticile întemeiate pe

contrarietatea față de dispozițiile art. 41 alin. (1) și ale art. 35 alin. (1) și (6) din Constituție nu sunt întemeiate.

— Nu este întemeiată nici critica îndreptată împotriva prevederilor art. 17 din Legea nr. 333/2001, întrucât „statul, în urmărirea realizării interesului general potrivit cerințelor Constituției, caută să se achite de fapt față de persoanele care au susținut măsurile financiare adoptate în scopul redresării economice. De asemenea, nu este întemeiată nici susținerea că ar fi încălcate dispozițiile art. 78 din Constituție, deoarece asemenea susțineri nu au nici o relevanță, întrucât Legea nr. 333/2001 a intrat în vigoare în condițiile art. 78, la data publicării în Monitorul Oficial al României”.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de președintele Camerei Deputaților și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției și ale celorlalte părți, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

În cadrul ședinței de dezbateri a cauzei a fost ridicată excepția procesuală a autorității lucrului judecat, considerându-se că excepția de neconstituționalitate supusă controlului are același obiect, se întemeiază pe aceeași cauză și se judecă între aceleași părți, ca și în Dosarul nr. 353C/2001 în care Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 28 din 30 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 1 martie 2002. Curtea constată că excepția autorității de lucru judecat nu este întemeiată, întrucât cele două dosare nu au același obiect, aceeași cauză, iar părțile nu sunt identice și nu au aceeași calitate procesuală.

De asemenea, nu poate fi primită nici cererea autorilor excepției, formulată în cadrul dezbaterilor, de extindere a controlului de neconstituționalitate asupra altor dispoziții legale, deoarece Curtea constată că în această privință nu este legal sesizată. Astfel, nici în cererile prin care s-au ridicat excepțiile de neconstituționalitate în fața instanței și nici în încheierea de sesizare a Curții Constituționale nu a fost invocată neconstituționalitatea acelor dispoziții, iar potrivit art. 144 lit. c) din Legea fundamentală, Curtea se pronunță numai „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor”. Totodată, conform art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți”. Așadar, actul de sesizare a Curții Constituționale este încheierea pronunțată de instanța de judecată în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, iar litigiul constituțional se desfășoară în limitele determinate de actul de sesizare. Altminteri, orice demers al Curții Constituționale ar avea semnificația sesizării din oficiu, ceea ce este inadmisibil.

În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, deși atât autorii excepției de neconstituționalitate, cât și instanța de judecată, în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, au reținut că sunt criticate dispozițiile art. 1, art. 5³ alin. (1), art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Legea nr. 409/2001, în realitate aceste articole sunt cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001. În consecință, Curtea reține că

obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9 alin. (1) și (2), art. 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 4 iulie 2001, precum și ale art. 1, art. 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 15 decembrie 1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 19 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții legale care au următorul cuprins:

I. Dispoziții din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare:

— art. 2 alin. (1): „Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: [...]”;

II. Dispoziții din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții:

— art. 9: „(1) În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții, cu acordul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, asigură încheierea unui contract pentru efectuarea unui audit complet al activității fondului. Raportul de audit include, fără a se limita la acestea, calcularea activelor totale și a obligațiilor, precum și o evaluare generală a situației financiare a fondului.

(2) Adunarea generală a investitorilor la Fondul Național de Investiții decide, conform legii, cu privire la continuarea activității fondului, transformarea în fond închis de investiții, în condițiile legii, sau lichidarea fondului.”;

— art. 10: „În cazul în care Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții nu își îndeplinește obligațiile prevăzute la art. 9, acestea se aduc la îndeplinire de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare.”;

— art. 11: „Cheltuielile pentru efectuarea auditului prevăzut la art. 9 alin. (1), pentru consultarea investitorilor și, după caz, pentru finalizarea procedurilor de transformare în fond închis de investiții, în condițiile legii, se avansează de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare din fondul prevăzut la art. 6, urmând să fie recuperate din activele fondului sau din sumele obținute prin lichidarea activelor acestuia, dacă investitorii hotărăsc lichidarea.”;

— art. 12: „După finalizarea procedurilor de transformare a Fondului Național de Investiții reprezentanții acestuia pot solicita instanțelor judecătorești competente ridicarea sechestrului asupra activelor acestuia.”;

— art. 13 alin. (1): „Procedura de transformare a Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, în condițiile legii, precum și organizarea și funcționarea acestuia se stabilesc prin regulament al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.”;

— art. 14: „(1) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare preia fără plată toate drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate de aceasta cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare se subroga în toate drepturile și obligațiile procesuale ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și dobândește calitatea procesuală pe care aceasta o are, la data intrării în vigoare a prezentei legi, în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent dacă este vorba de faza de judecată sau de executarea silită.”;

— art. 15: „Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare efectuează toate demersurile legale în vederea conservării și realizării drepturilor de creanță rezultate din actele juridice prevăzute la art. 14.”;

— art. 17: „Sumele obținute din realizarea creanțelor prevăzute la art. 14, după deducerea cheltuielilor efectuate în conformitate cu prevederile legale în vigoare, sunt utilizate pentru răscumpărarea titlurilor de stat în vederea diminuării datoriei publice interne.”;

III. Dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare:

— art. 1: „Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul juridic pentru valorificarea unor active ale băncilor la care statul este acționar majoritar, în vederea pregătirii acestora pentru începerea procedurii de privatizare, în scopul creșterii gradului de solvabilitate și a credibilității interne și externe sau reglementării problemelor de natură financiară ale acestora pentru menținerea viabilității sistemului bancar, precum și pentru accelerarea procedurilor de recuperare a creanțelor cesionate.”;

— art. 5³ alin. (1): „Sumele obținute de AVAB din valorificarea activelor bancare preluate au ca destinație acoperirea cheltuielilor proprii de funcționare și operare și a cheltuielilor de administrare și de valorificare a activelor bancare preluate, iar diferența se virează la trezoreria statului.”;

— art. 19²⁰ alin. (1): „Reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada privind îndeplinirea obligației de comunicare. Prevederile acestui alineat se aplică oricărei cereri, indiferent de natura ei, cu excepția cererilor formulate în timpul judecării sau a celor prin care se exercită o cale de atac.”;

— art. 19²² alin. (3): „În recurs nu se pot invoca apărări ce nu au fost formulate în fața instanței a cărei hotărâre este recurată, cu excepția celor de ordine publică.”;

— art. 19²³: „(1) Termenul de prescripție a acțiunilor îndreptate împotriva AVAB este de 6 luni de la data la care s-a cunoscut sau trebuia să se cunoască faptul sau actul pe care se întemeiază acțiunea, dar nu mai mult de 12 luni de la data producerii faptului sau încheierii actului, dacă legea nu prevede un termen mai scurt.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1), pentru acte sau fapte anterioare legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, curge de la data intrării în vigoare a acesteia.”

În susținerea excepției autorii acesteia au invocat încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— art. 1 alin. (3): „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;

— art. 11: „(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”;

— art. 15: „(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.”;

— art. 16 alin. (1) și (2): „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”;

— art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— art. 37 alin. (1): „Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate și în alte forme de asociere.”;

— art. 41 alin. (1), (2) și (7): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.[...]

(7) Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.”;

— art. 48: „(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

(2) Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică.

(3) Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.”;

— art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”;

— art. 51: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”;

— art. 78: „Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei.”;

— art. 135 alin. (1) și (6): „(1) Statul ocrotește proprietatea. [...]

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.”;

— art. 150 alin. (1): „Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.”

De asemenea, se invocă și încălcarea următoarelor dispoziții din acte internaționale:

— art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”;

— art. 1 din primul Protocol aditional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată, în prealabil, că nu pot fi primite susținerile autorilor excepției privind contrarietatea dintre dispozițiile legale cuprinse în diferite acte normative, întrucât în atribuțiile sale intră doar examinarea dispozițiilor legale în raport cu prevederile și principiile constituționale. În acest sens este evidentă jurisprudența constantă a Curții, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 67 din 27 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 30 iunie 1999, sau Decizia nr. 151 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000. Așa fiind, aceste susțineri urmează să fie respinse.

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează plata taxei de timbru într-un quantum stabilit în funcție de valoarea obiectului litigiului, Curtea constată că asupra constituționalității acestora s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 211 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 6 martie 2000, respingând excepția de neconstituționalitate. Soluția s-a bazat, în esență, pe faptul că „accesul liber la justiție nu înseamnă și gratuitatea acestuia. Art. 21 din Constituție nu instituie nici o interdicție cu privire la taxele în justiție, nefiind așadar interzis ca legea să prevadă ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. De altfel, în procesul civil contribuția justițiabilului, prin avansarea unei părți din aceste cheltuieli, poate fi recuperată, în temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de la partea care cade în pretenții. Prin urmare, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor”. Considerentele și soluția adoptată rămân valabile și în prezenta cauză.

Cu toate acestea, Curtea observă că, pentru a se asigura accesul la justiție al cât mai multor persoane, Legea nr. 146/1997, prin dispozițiile art. 21 alin. (1), atribuie Ministerului Finanțelor Publice competența de a acorda scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în anumite situații deosebite, cum ar putea fi și cea de față.

Susținerile autorilor excepției privind încălcarea principiului egalității în drepturi și al garantării dreptului de proprietate privată sunt neîntemeiate, întrucât, pe de o parte, stabilirea unor excepții de la plata taxelor de timbru, plată ce constituie o obligație, iar nu un drept, reprezintă un atribut exclusiv al legiuitorului, pe care acesta îl exercită în considerarea anumitor situații determinate, cum este și cazul scutirii reglementate la art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997, iar pe de altă parte, dreptul de creanță asupra Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. nu reprezintă o creanță asupra statului. Statul român și Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. sunt persoane juridice distincte, chiar dacă întregul capital social al Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. este deținut de către stat. Aceasta rezultă din dispozițiile art. 25 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 8 din 30 ianuarie 1954 și, respectiv, din cele ale art. 1 din Legea nr. 66/1996 privind reorganizarea Casei de Economii și Consemnațiuni din România în societate bancară pe acțiuni, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 26 ianuarie 1999.

II. 1. Cu privire la dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 Curtea constată că acestea nu încalcă prevederile art. 78 din Constituție. Având în vedere că în textul legii nu se prevede o altă dată pentru intrarea sa în

vigoare, rezultă că Legea nr. 333/2001 a început să producă efecte juridice de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României (4 iulie 2001).

Critica privind dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001 este, de asemenea, neîntemeiată. Faptul că Legea fundamentală recunoaște drepturile și libertățile cetățenilor ca valori supreme și prevede că aceștia beneficiază de drepturile și libertățile prevăzute în Constituție și în alte legi nu poate duce la concluzia că regimul juridic al unor drepturi constituite sub imperiul unor reglementări nu poate fi modificat prin reglementări ulterioare. Această modificare reprezintă opțiunea legiuitorului, exercitată în baza art. 58 alin. (1) din Constituție. Prevederea legală criticată stabilește o atribuție firească a Adunării generale a investitorilor Fondului Național de Investiții, de a decide cu privire la continuarea activității fondului, la transformarea sa în fond închis de investiții sau la încetarea activității acestuia. Prin aceasta se reglementează modul de exercitare a drepturilor investitorilor, fiind în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) teza a doua. Nu este vorba de un efect retroactiv al legii, întrucât nu se aduce atingere modului de constituire a drepturilor, așa cum acesta este reglementat de Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, ci se stabilește un mod diferit de exercitare a drepturilor în condiții de criză, pentru viitor. În legătură cu art. 48 alin. (1) din Constituție, considerat de autorii excepției ca fiind încălcat, acesta nu are legătură cu dispoziția art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001.

II. 2. În ceea ce privește dispozițiile art. 10 din Legea nr. 333/2001 Curtea constată că acestea nu încalcă dispozițiile art. 37 alin. (1) din Constituție, deoarece acestea se referă la asociere ca rezultat al exercitării unui drept fundamental fără caracter patrimonial. Așa fiind, apartenența la un fond de investiții nu reprezintă o asociere în sensul art. 37 alin. (1) din Constituție, și ca atare textele criticate nu pot fi contrare acestei dispoziții a Legii fundamentale. Cu privire la cererea de a examina contrarietatea prevederii criticate în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și ale art. 15 alin. (1) din Constituție, se constată că aceasta este inadmisibilă, nefiind motivată.

II. 3. Este neîntemeiată și critica prevederilor art. 11 din Legea nr. 333/2001 în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 37 alin. (1) din Constituție, deoarece dispoziția atacată nu are caracter retroactiv, fiind vorba despre măsuri ce vor fi luate în viitor și care nu privesc raporturi contractuale preexistente, ci doar raporturi juridice născute în urma adoptării acestei legi. Pe de altă parte, aceste dispoziții au fost justificate de împrejurarea că la data de 4 iulie 2001, data intrării în vigoare a Legii nr. 333/2001, mandatul Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții încetase, fiind necesară instituirea în sarcina unei autorități publice [Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, devenit Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 7 din Legea nr. 409/2001] a unor atribuții privind convocarea Adunării generale a investitorilor Fondului Național de Investiții, alegerea unui nou consiliu de încredere, precum și atribuții privind reluarea activității fondului.

II. 4. Relativ la dispozițiile art. 12 din Legea nr. 333/2001 Curtea reține că argumentul privind încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție, nu poate fi primit, întrucât în momentul de față nu există nici o entitate îndreptățită să solicite ridicarea sechestrului. O asemenea ipoteză este posibilă doar după constituirea organelor de conducere ale Fondului Național de Investiții. În ceea ce privește cererea de examinare a constituționalității aceleiași prevederi în raport cu art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 49 alin. (1), art. 51 și art. 150 alin. (1) din Constituție,

Curtea reține că aceasta urmează să fie respinsă, cererea nefiind motivată.

II. 5. Cu privire la dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 Curtea reține că acestea nu contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, deoarece faptul că în Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, nu era prevăzută posibilitatea transformării unui fond de investiții în fond închis nu poate duce la concluzia că dispozițiile art. 13 alin. (1) sunt retroactive, încălcând drepturile și libertățile investitorilor; o asemenea ipoteză operează numai în cazul în care adunarea generală a investitorilor adoptă această soluție. Curtea constată totodată că Legea nr. 333/2001 este o lege specială care derogă de la regimul juridic general al fondurilor de investiții, prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, ceea ce permite legiuitorului să stabilească atribuții distincte pentru Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, privitoare la elaborarea regulamentului pentru transformarea Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții. Nu este întemeiată nici susținerea că prevederea criticată încalcă dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, deoarece articolul menționat garantează un drept fundamental al omului, anume egalitatea în drepturi a cetățenilor, nu egalitatea persoanelor colective, a persoanelor juridice. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995).

Curtea nu poate examina pretinsa contrariedade dintre dispoziția legală examinată și prevederile art. 1 alin. (3), art. 51 și cele ale art. 150 alin (1) din Constituție, aceasta nefiind motivată.

II. 6. Referitor la dispozițiile art. 14 din Legea nr. 333/2001, se constată că acestea nu aduc atingere principiului constituțional al neretroactivității legii, deoarece neprevăderea în sarcina Agenției pentru Valorificarea Activelor Bancare a executării obligației de răscumpărare a titlurilor de participare la Fondul Național de Investiții nu poate duce la concluzia că dispozițiile criticate ar avea caracter retroactiv. Subrogarea prevăzută de acest text de lege este aplicabilă de la data intrării în vigoare a legii, așa cum rezultă și din art. 19 din Legea nr. 333/2001. De asemenea, dispozițiile art. 14 din Legea nr. 333/2001 nu aduc atingere nici prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate, deoarece schimbarea fidejutorului din actele juridice prevăzute în anexă reprezintă o măsură menită să concure la soluționarea unei stări de criză, la conservarea patrimoniului Fondului Național de Investiții și a drepturilor de creanță ale investitorilor. Astfel art. 14 din Legea nr. 333/2001 prevede că Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare preia atât drepturile, cât și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., fără nici o altă precizare. Rezultă că singura modificare a raporturilor rezultate din actele juridice prevăzute în anexă este cea a persoanei fidejutorului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. fiind înlocuită cu Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare. Deși art. 17 din Legea nr. 333/2001 și art. 5³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, prevăd o destinație precisă pentru sumele obținute din activitatea Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare, și anume trezoreria statului, iar art. 8 alin. (1) din ordonanță, care reglementează principalele atribuții ale Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare, nu face vorbire despre obligația acestei instituții rezultată din contractul de fidejusiune încheiat de Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. cu Fondul Național de Investiții și Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A., și anume aceea de a răscumpăra titlurile de participare la Fondul Național de Investiții, totuși alin. (2) al aceluiași articol stabilește că „AVAB îndeplinește orice alte atribuții care îi revin prin acte normative”. Legea nr. 333/2001 reprezintă un act normativ care lărgeste sfera

atribuțiilor Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare, completând capacitatea sa de folosință prin subrogarea în drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. Prin urmare preluarea obligațiilor unei persoane implică și eventuala lor executare silită.

În acest sens Curtea constată că prin notele scrise depuse la dosarul cauzei Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare întărește concluzia că subrogarea prevăzută la art. 14 din Legea nr. 333/2001 are ca efect preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare a tuturor drepturilor și obligațiilor Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. rezultate din actele juridice prevăzute în anexa la lege, deci inclusiv din contractul de fidejusiune/cauțiune nr. 2.205 din 16 decembrie 1999, și că preluarea acestor obligații implică, în mod necesar, executarea lor silită, în eventualitatea pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive împotriva Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare.

Pe de altă parte, nu se poate susține că prin schimbarea debitorului Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. a fost creată o situație nefavorabilă pentru investitori, fiind afectat gajul general al acestora asupra patrimoniului fidejutorului, deoarece în locul unei societăți comerciale, cu un patrimoniu limitat, s-a subrogat o instituție de specialitate a administrației publice centrale, care poate recurge la venituri bugetare pentru executarea eventualelor obligații. Susținerea autorilor excepției conform căreia Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. ar fi garantată de stat este doar parțial adevărată. Astfel, conform art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 66/1996, republicată, „Sumele depuse de persoanele fizice la Casa de Economii și Consemnațiuni pe instrumente de economisire, precum și dobânzile și câștigurile cuvenite pentru acestea sunt garantate de stat”. Rezultă de aici că statul garantează cu bugetul său doar obligația de restituire a depunerilor persoanelor fizice la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. Pentru orice alte obligații ale acestora statul răspunde doar în cazul și în limita neexecutării obligației de aport la capitalul social, ca orice acționar.

Pentru aceleași motive nu se poate admite nici susținerea potrivit căreia statul își anulează propria datorie, nefiind încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) și ale art. 51. Nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 20, art. 48 și 150 din Constituție și nici cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la această convenție, pentru că în cauză nu sunt atinse drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor. În ceea ce privește prevederile constituționale ale art. 48, acestea nu au legătură cu dispozițiile art. 14 din Legea nr. 333/2001.

II. 7. Cu referire la dispozițiile art. 15 din Legea nr. 333/2001 Curtea reține că acestea reglementează atribuția Agenției pentru Valorificarea Activelor Bancare de a efectua toate demersurile legale pentru conservarea și realizarea drepturilor de creanță dobândite prin subrogare. În această ordine de idei se constată că dispozițiile menționate vizează în mod evident numai situația în care Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare are calitatea de creditor. În ceea ce privește drepturile de creanță ale investitorilor, aceștia sunt cei care trebuie să efectueze toate demersurile în vederea conservării și realizării acestor drepturi. De aceea criticile privind încălcarea prevederilor constituționale referitoare la proprietate sunt neîntemeiate.

II. 8. În ceea ce privește dispozițiile art. 17 din Legea nr. 333/2001, Curtea constată că acestea nu au caracter retroactiv, întrucât stabilesc destinația unor sume ce urmează să fie obținute în viitor de către Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare și, prin urmare, această critică de neconstituționalitate este neîntemeiată.

III. 1. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată

cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, Curtea constată că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției. Textul art. 1 stabilește obiectul de reglementare al ordonanței și precizează cadrul juridic general pentru valorificarea unor active ale băncilor la care statul este acționar majoritar, în scopul declanșării procedurii de privatizare, precum și modul de rezolvare a problemelor de natură financiară și măsurile privind accelerarea procedurilor de recuperare a creanțelor cesionate. Măsurile instituite în acest scop au în vedere începerea procedurii de privatizare și sunt dispuse numai pentru viitor. O reglementare este retroactivă doar dacă modifică efecte din trecut ale unor fapte petrecute anterior, iar nu pentru că ia în considerare asemenea fapte.

De asemenea, Curtea constată ca fiind neîntemeiate criticile cu privire la încălcarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate. Prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 nu se încalcă dreptul de proprietate sau creanțele asupra statului, ci se stabilește cadrul pentru valorificarea activelor bancare la care statul este acționar majoritar, legiuitorul având posibilitatea de a stabili conținutul și limitele acestor drepturi.

III. 2. În ceea ce privește dispozițiile art. 5³ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, Curtea constată că acestea au în vedere activele bancare valorificate după intrarea în vigoare a ordonanței, deci nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2). Destinația pe care ordonanța o dă sumelor obținute din valorificarea activelor rămâne la latitudinea exclusivă a legiuitorului, în funcție de oportunitățile pe care acesta le consideră necesare. De asemenea, nu pot fi reținute susținerile autorilor excepției privind imposibilitatea Agenției pentru Valorificarea Activelor Bancare de a achita drepturile de creanță ale investitorilor, pentru motivele prezentate la pct. II. 6 din prezenta decizie. În ceea ce privește prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție, după cum s-a arătat anterior, acestea nu sunt aplicabile în cauză. În consecință, și această critică de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

III. 3, 4 și 5. În ceea ce privește dispozițiile art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, apro-

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare,

cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2), art. 10—12, art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001, precum și în ceea ce privește dispozițiile art. 1, art. 5³ alin. (1), art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9 alin. (1) și (2), art. 10—12, art. 13 alin. (1), art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răsculpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, art. 5³ alin. (1), art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Constantin Lache și Iuliu Regnard Popescu în Dosarul nr. 1.714/2001 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

bată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, acestea sunt incluse în cap. IV⁴, intitulat „Reguli speciale privind soluționarea litigiilor”, care reglementează procedura de soluționare a litigiilor în care figurează ca parte Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare. Aceste prevederi reiau dispozițiile art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (3) și ale art. 12 din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999, cu modificările și completările ulterioare, în prezent abrogată în temeiul art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001. În legătură cu aceste dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, și prin Decizia nr. 242 din 23 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 21 decembrie 2000, respingând excepțiile de neconstituționalitate. În motivarea soluțiilor Curtea a reținut că reglementarea procedurii de judecată este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, acesta fiind îndreptățit să reglementeze proceduri derogatorii de la dreptul comun, în considerarea anumitor situații determinate. Obligația reclamantului să comunice cererea sa împreună cu anumite acte Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare, înainte de depunerea acestora la instanță, caracterul nedevolutiv al recursului și termenul special de prescripție a acțiunilor îndreptate împotriva Agenției de Valorificare a Activelor Bancare reprezintă condiții pentru exercitarea unor drepturi de natură să împiedice abuzul de drept și să asigure celeritatea procedurii de realizare a creanțelor prevăzute de ordonanță. Astfel de proceduri legale nu îngreșesc accesul liber la justiție. Neexistând elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în același sens asupra constituționalității dispozițiilor legale ce fac obiectul prezentului dosar, prin Decizia nr. 28 din 30 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 1 martie 2002.

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind transferul, cu titlu gratuit, al pachetului majoritar de acțiuni la Societatea Comercială „Secom” — S.A. Drobeta-Turnu Severin din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a municipiului Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 21 alin. (2) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 326/2001, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transferul, cu titlu gratuit, al pachetului majoritar de acțiuni din capitalul social al Societății Comerciale „Secom” — S.A. Drobeta-Turnu Severin, reprezentând un număr de 1.143.079 acțiuni nominative în valoare de 25.000 lei fiecare, din proprietatea privată a statului și din administrarea Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului în proprietatea privată a municipiului Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți, și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Drobeta-Turnu Severin.

Art. 2. — (1) Municipiul Drobeta-Turnu Severin exercită, prin consiliul local, toate drepturile și execută toate

obligațiile ce decurg din calitatea de acționar la Societatea Comercială „Secom” — S.A. Drobeta-Turnu Severin.

(2) Reprezentanții municipiului Drobeta-Turnu Severin în Adunarea generală a acționarilor a Societății Comerciale „Secom” — S.A. Drobeta-Turnu Severin sunt numiți și revocați prin hotărâre a consiliului local, iar membrii consiliului de administrație sunt numiți și revocați prin hotărâre a adunării generale a acționarilor.

Art. 3. — Predarea-preluarea pachetului de acțiuni transferat potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul Autorității pentru Privatizare
și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Muștescu

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 1.128.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind transferul, cu titlu gratuit, al pachetului majoritar de acțiuni la Societatea Comercială de Gospodărie Comunală și Locativă — S.A. Orșova din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a municipiului Orșova, județul Mehedinți

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 21 alin. (2) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 326/2001, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transferul, cu titlu gratuit, al pachetului majoritar de 99,04% acțiuni din capitalul social al Societății Comerciale de Gospodărie Comunală și Locativă — S.A. Orșova, reprezentând un număr de 561.127 acțiuni nominative în valoare de 25.000 lei fiecare, din proprietatea privată a statului și din administrarea Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului în proprie-

tatea privată a municipiului Orșova, județul Mehedinți, și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Orșova.

Art. 2. — (1) Municipiul Orșova exercită, prin consiliul local, toate drepturile și execută toate obligațiile ce decurg din calitatea de acționar la Societatea Comercială de Gospodărie Comunală și Locativă — S.A. Orșova.

(2) Reprezentanții municipiului Orșova în Adunarea generală a acționarilor a Societății Comerciale de

Gospodărie Comunală și Locativă — S.A. Orșova sunt numiți și revocați prin hotărâre a consiliului local, iar membrii consiliului de administrație sunt numiți și revocați prin hotărâre a adunării generale a acționarilor.

Art. 3. — Predarea-preluarea pachetului de acțiuni transferat potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul Autorității pentru Privatizare
și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Mușetescu

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 1.129.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

**pentru aprobarea Normei sanitare veterinare ce prevede controale de identitate și fizice
cu o frecvență mai scăzută privind admiterea temporară a unor ecvidee
din Suedia, Norvegia și Finlanda**

În temeiul prevederilor art. 31 alin. 1 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în baza Hotărârii Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,
văzând Referatul de aprobare nr. 157.899 din 16 august 2002, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară,

ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară ce prevede controale de identitate și fizice cu o frecvență mai scăzută privind admiterea temporară a unor ecvidee din Suedia, Norvegia și Finlanda, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București, precum și inspectoratele de poliție

sanitară veterinară de frontieră vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Agenția Națională Sanitară Veterinară va controla modul de aducere la îndeplinire a prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 30 de zile de la publicare.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 469.

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ

**ce prevede controale de identitate și fizice cu o frecvență mai scăzută privind admiterea
temporară a unor ecvidee din Suedia, Norvegia și Finlanda**

ANEXĂ

Art. 1. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României poate dispune realizarea controalelor de identitate și a controalelor fizice cu o frecvență mai scăzută, în cazul ecvide-

elor înregistrate provenind din Suedia, Norvegia și Finlanda, în scopul participării la competiții.

(2) În cazul în care autoritatea veterinară centrală a României aplică prevederile alin. (1) medicul veterinar ofi-

cial de la postul de inspecție și controale veterinare de frontieră se va asigura că aceste controale de identitate și controalele fizice sunt realizate la intervale regulate.

(3) Dispozițiile alin. (1) se vor aplica numai ecvideelor care iau parte la competiții în România.

(4) Ecvideele admise în baza prevederilor alin. (1) pot părăsi teritoriul României numai prin postul de inspecție și controale veterinare de frontieră prin care au intrat, într-un interval de 10 zile de la admiterea acestora.

Art. 2. — În cazul în care autoritatea veterinară centrală a României aplică prevederile art. 1 alin. (1) va informa Comisia Europeană despre aceasta.

Art. 3. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României poate adopta acte normative sau prevederi administrative suplimentare prezentei norme sanitare veterinare pentru a se asigura implementarea și conformitatea cu prevederile acesteia.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României va lua măsurile administrative sau penale în conformitate cu legislația națională în vigoare pentru a pedepsi orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

O R D I N

privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la ascensoare

În conformitate cu prevederile art. 6 alin. (2) și ale art. 19 din Hotărârea Guvernului nr. 225/2002 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a ascensoarelor,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista cuprinzând standardele române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la ascensoare, prevăzute în

anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 11 octombrie 2002.
Nr. 490.

ANEXĂ

L I S T A cuprinzând standardele române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la ascensoare

Nr. crt.	Număr de referință	Titlu
1.	SR EN 81-1+AC:2001	Reguli de securitate pentru execuția și montarea ascensoarelor. Partea 1: Ascensoare electrice
2.	SR EN 12016:2001	Compatibilitate electromagnetă. Standard gama de produse pentru ascensoare, scări și trotuare rulante. Imunitate

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro